

THƯ GỬI DẤU YÊU (25)

PHƯƠNG XA, NỖI NHỚ!

(Riêng tặng những ai không còn mẹ)

Mẹ kính yêu,

Như mọi năm, trong khi bạn bè chúng con đang quây quần bàn bạc cho mùa báo hiếu, để được hãnh diện gài trên ngực những cánh hoa màu hồng và kẻ bắt hạnh luôn tự chọn cho mình một màu hao trắng, thì con lại lủi thủi về phòng ngồi thẫn thờ nhìn ra khung cửa nhỏ nghĩ về mẹ, nghĩ về mẹ, nghĩ về sự hội ngộ kỳ diệu sẽ xảy ra mà suốt đời con đang thèm khát, mong đợi.

Mẹ ơi, Mẹ có nghĩ rằng những đứa con mồ côi, bao giờ cũng không hơn những đứa trẻ khác? Con không tin điều đó, vì suốt cả quãng đời thơ ấu con sống ngậm cảm như một kẻ tội đồ, con không được một nền giáo dục ngoài những sự chửi rủa mỗi ngày. Con không được mở man trí tuệ mặc dù trong đầu óc con lúc nào cũng có những dấu hỏi to lớn. Trẻ con chóng khôn là nhờ hấp thụ những dạy bảo của người lớn. Con được gì ngoài những miệt thị rẻ khinh "Tao không có lòng nhân từ thì giờ đây mày đã rã thây" hoặc "những đứa con hoang bao giờ cũng mất dạy". Bao nhiêu ngày tháng con gom nhặt những câu mắng nhiếc để rồi con hiểu rằng con mồ côi ba mẹ từ khi còn đỏ hỏn. Người ta không biết ba mẹ là ai, nhưng cứ nhìn con họ chế nhạo: "Mẹ mày chắc hẳn là thứ gái lãng loạn, nên mới thế, ngữ mày rồi sau cũng một khuôn". Bé con nên đâu biết thù hận mỗi khi người ta xia xói mình, đâu biết xấu hổ khi châu chực xin từng mẩu bánh vụn, đâu biết hờn dỗi khi bị những cái tát như trời giáng mỗi lần làm họ phật ý. Còn bé con nên con chỉ biết rằng không có mẹ, không có ba nên phải thiệt thòi, thế thôi!

Mỗi khi nhìn chúng bạn xum xoe trong chiếc áo mới tóc tai gọn gàng với những đường ngôi thẳng nếp, lòng con lại mang mang buồn. Con không có ba mẹ để được vuốt ve chải chuốt như chúng nó, con không có mẹ để được ôm vào lòng xoa dịu những cơn hờn tủi khi bị người ta hiếp đáp. Và mẹ có tin rằng chưa lần nào con nghĩ về ba, mặc dù ba là người đã tạo cho con một hình hài, mặc dù con biết "Công cha như núi Thái Sơn", mà hằng ngày mọi đứa học trò vẫn ê a ngồi đọc. Con vẫn thấy có một khoảng cách nào đó, có phải chỉ vì ba không có công nuôi dưỡng. Có phải vì ba đã bỏ mẹ con mình từ khi con chỉ là một giọt máu? Và có phải ba đã trốn trách nhiệm hay ba chỉ là một lữ khách trong đêm vắng?

Con không tìm hiểu về ba và dù thế nào đi nữa, ý tưởng con dành về ba vẫn là ý tưởng dành cho người xa lạ. Mẹ đừng trách con điều này vì con không thể dối lòng mình

được khi có quá nhiều thắc mắc to lớn trong đầu về ba. Mà câu trả lời nào cũng dẫn con tìm đến một kết luận "Ba không phải là người tốt", phải thế không mẹ?

Mẹ ơi, con cứ muốn nhắc hoài một điệp khúc con thương mẹ, vì con biết đôi khi mẹ trải lắm gian nan nhọc nhãi. Ngay từ khi cưu mang con là mẹ đã chấp nhận trăm điều tai tiếng. Mẹ là người nhân ái và can đảm phi thường nên đã chẳng nỡ hủy diệt mầm sống đang vươn lên, mẹ đã không thể nhẫn tâm làm chuyện đó. Những lúc con dẫy đạp trong bụng, là lúc nước mắt mẹ ứa tràn, vì thương con, vì biết rằng khi ra đời con sẽ bị coi cút.

Mẹ ơi! Con hiểu mẹ thương con nhiều nên khi vừa sinh con ra mẹ đã cắn vào bả vai trái của con đến bật máu để làm dấu. Vết sẹo lớn dần theo thời gian và giờ này vẫn còn sâu đậm để con biết rằng tình mẹ đối với con vô bờ bến. Mẹ ơi! mẹ còn nhớ sợi dây chỉ cột ở cổ tay con? Sợi chỉ đã rã mục nhưng con vẫn cảm thấy vẫn còn có một đường lằn vây bọc nơi cổ tay con, và đó có phải chẳng là một kỷ vật mẹ dành cho con hay là một chứng tích để thố lộ rằng mẹ nghèo quá nên đành nhắm mắt vất bỏ con gần đống rác ở cuối chợ. Trong phiên chợ, người ta chuyển tay nhau, người ta bu lại xem đứa trẻ khôn khéo, con biết gì đâu ngoài tiếng khóc khát sữa. Lúc bấy giờ mẹ ở đâu hả mẹ? Mẹ có can đảm đứng chờ con có người bông bé hay mẹ đã ngất đi như ai xẻ thịt vì mất đứa con đầu đời!

Từ đó con lớn lên trong lưu lạc. Người ta đối chác con không khác gì nô lệ ở những xứ Phi Châu. Từ cổ vô thân không họ hàng thân thuộc, con phải chấp nhận để có nơi nương náu và phải chấp nhận tất cả những cam cực để đổi lấy miếng cơm. Nhiều lần con tự hỏi "Giá hồi kia mẹ bỏ con ở sân chùa thì giờ này con đã thành một sư cô, suốt ngày chỉ biết kinh hạt và làm điều từ thiện.

Mẹ ơi! Có phải lúc đó mẹ sợ con phải kham khổ vì ăn chay trường, mẹ sợ con phải gò bó trong bốn bức tường trắng của nhà tu hay mẹ muốn con phải ngụp lặn với đời để biết và cảm thấy những đau khổ của mẹ? Dù gì đi nữa, thì con cũng đã bằng lòng với hiện tại, với những ưu đãi muôn của loài người. Những năm qua, con dẫy dựa trong cơ cực làm than để cuối cùng vượt thoát và đã tìm cho mình một chỗ đứng. Ở chỗ đứng này, con vẫn hãnh diện khi cất tiếng gọi mẹ. Đến với con mẹ nhớ! Con khao khát tình mẫu tử đến tột cùng, con ao ước mùa báo hiếu này sẽ có mẹ bên cạnh để con được khoe với tất cả mọi người. Để con được hãnh diện có được một đóa hoa hồng nhân ái, một trái tim nồng nàn tình mẫu tử và thương yêu mẹ như những cô gái thể hiện đóa hoa hồng cài trên ngực, để con được xoa dịu những đau đớn trong bao nhiêu năm qua. Mẹ hãy san bằng khoảng trống to lớn trong tâm hồn con. Và mẹ ơi, không phải chỉ riêng cho mùa báo hiếu mà suốt cả quãng đời còn lại, con sẽ phụng thờ, săn sóc mẹ để bù lại những năm tháng mẹ con mình xa nhau, mẹ con mình đã mất mát. Đến với con mẹ nhớ! Để một ngày nào

đó trong buổi tiệc cưới con sẽ ngậy ngát bên người chồng, mà là niềm tự tin vô bờ của con, mẹ hãy cho con niềm ao ước đó mẹ nhé!

Yêu thương mẹ vô bờ